

EDICE PEVNOST

DAVID ŠENK

SRDCE LEDU

SBÍRKA SCI-FI POVÍDEK

DAVID ŠENK

SRDCE LEDU

DAVID ŠENK

SRDCE LEDU

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © David Šenk, 2015
Cover Illustration © Karel Zeman, 2015
Cover Art © Lukáš Tuma, 2015
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2015

ISBN 978-80-7425-245-7

Ivě, Haně a Josefovi

Souhvězdí Lva

Mike je o dva roky mladší než já. Má na sobě černou košili, seprané džíny, na hlavě klobouk. Ten klobouk je fialový, připomíná mi šaty Ellis, které si před týdnem vysloužily oplzlé komentáře bulvárního tisku.

„Ellis Everettová, zdá se,“ napsali v *Sunday Talk*, „ztratila soudnost. Tento delikátní klenot s hlasem mohutného zvonu se navlékl do fialového pytle a proměnil se ve vaší olezlou sousedku z činžáku. Nic proti vaší sousedce, ale na ní vás fialový pytel, propadlé tváře a špatně nanesený make-up nepřekvapí.“

Je to koneckonců moje chyba. Byl to dárek z Evropy, ze Starého kontinentu, jak mu říkají snobové a teplouši v *Modrém výklenku*.

„Miku,“ řeknu svému mladšímu bratrovi. „Ten klobouk nech doma.“ Zatváří se uraženě, ale poslechne a odhodí klobouk do křesla v rohu. Mám u něho respekt. Nebo tak alespoň říkám jeho neochotě hádat se se mnou před cizími lidmi.

Inspektor Westwood se blahosklonně usměje. „Pane Dixone, je čas...“

Podívám se ze zvyku na hodinky, pak vezmu Mika kolem ramen a vedu ho ke dveřím na chodbu.

„Tváříš se, jako bys šel na popravu,“ řeknu mu.

„A co jiného to vlastně je?“ vyhrkne. „Jak ses cítil ty, když ti to udělali?“

Pokrčím rameny. Celou noc jsem pil francouzský koňak, a tak jsem vůči jeho stresu imunní. Mám poněkud palčivější problém, než je jeho plodnost. „Mně bylo dvanáct. Tobě je třicet tři. Postav se k tomu jako chlap.“

Zabouchnu za ním a inspektorem z Kastrolu, jak říkáme Federálnímu úřadu pro kontrolu populace, dveře a jdu do koupelny. Je deset ráno, musím se oholit a alespoň na chvíli si zdřímnout. Snad to dokážu, koňak mě rozpálil, srdce mi tlučte ještě o fous rychleji než elektrický šicí stroj. Ellis přijde okolo třetí odpoledne a v pět už musíme být ve Frankfurtu.

* * *

Probudí mě lehký závan větru. Mžourám proti ostrému světlu. Otevřely se dveře na chodbu a průvan roztáhl tak pečlivě zatažené závěsy.

„Jime?“ volá Ellis. „Jime?“

„Tady, zlato,“ snažím se dát do hlasu sílu, kterou postrádám. Jít spát byla chyba. Je mi teď hůř než ráno. Měl jsem vyhánět čerta ďáblem, pár hltů whisky mě snad postaví na nohy.

Sedne si ke mně na postel. „Kde je Mike?“

„Ráno ho odvedli,“ řeknu jakoby nic.

Předstírá, že se jí to netýká, že je to běžná součást našich životů, jako návštěva holiče či plastického chirurga, ale znám ji příliš dobře. Přitáhnu ji k sobě a políbím. Mírně se zachvěje. Má sucho v puse, je nervózní. Chce mě odstrčit, už je to pár týdnů, co jsme se spolu nemilovali,

ale povalím ji na postel a pomalu svléknu. Nebrání se, ale ani mi nevychází vstříc. Milujeme se mechanicky, vášně našich prvních nocí je dávno pryč.

Mám na tom svůj podíl, v poslední době bych se za ideálního partnera mohl považovat jen těžko. A navíc Ellis Everettová už dva roky nedostala žádnou pořádnou roli. Ještě před pěti lety hrála patnáctileté školačky v připitomělych komediích, které trhaly kasovní rekordy, ale dnes po ní neštěkne ani pes. Je stará. Ale ještě ne dost stará, aby mohla hrát charakterní matky, tvrdé profesionálky nebo snad abatyše v romantických blábolech barokního šílenství, které zachvátilo jistou část populace euroatlantické civilizace.

Svalím se vedle ní, srdce mi buší, ne snad vzrušením, spíš kvůli špatné fyzické kondici a přemíře chlastu. Točí se mi hlava, mozek pulzuje na hranici bezvědomí.

Ellis se zvedne, zabalí se do prostěradla a beze slova odejde do koupelny. Pozoruji její zadek a mám na ni znova chuť. Slyším, jak pouští vodu. Nepřepadá mě to často, ale v tuhle chvíli lituji, že nemůžeme mít děti. Zavádím pohledem o Mikův fialový klobouk a trpce se usměji. Touhle dobou už je na tom Mike, alespoň v tomhle ohledu, stejně.

Popadnu pecku peedu a strčím si ji do ucha. „*Modrý výklenek*,“ řeknu. Sid se ozve hned po prvním zazvonění. Na Mika dá pozor, přišel už před hodinou a zatím má teprve třetí pivo. To je špatné znamení. Permanentní sterilizace prostě není očkování proti tetanu; můžete se na to připravovat jak chcete, ale prožít to jde jen jednou. Já jsem to měl spočítané od narození, šedý zákal je na eugenickém indexu už dobrých čtyřicet

let. Millerův syndrom, kterým trpí můj mladší bratr, na seznam potlačovaných genetických vad zařadili teprve letos.

Ten seznam je rok od roku delší a delší a mám pocit, že za pár let bude moci mít děti jenom Superman. Winston Churchill, G. B. Shaw anebo Teddy Roosevelt se sice svého snu nedočkali, ale jistě pod zemí přikyvují a tleskají pahnáty.

„Je třeba, aby se uvolnil,“ řeknu Sidovi. Souhlasně zamručí a já můžu položit. Sid stojí za barem ve *Výklenku* nepřetržitě snad sto padesát let. Dá se mu věřit, už toho hodně viděl.

* * *

Henlein Airlines se s vámi nemažou. Zavřou vás do kapsle a vystřelí bohu do náruče. Přetížení vám na chvíli vyhladí všechny vrásky; doporučuje se před letem nepít. Ve Frankfurtu jsme za třicet pět minut. Kapsle to napeře do tlumící pěny, čekáme, než roztaje, skrz wolframové okénko si prohlížím reklamní tabule na budově terminálu a peedem dělám fotografie toxických fleků na přistávací ploše. Posílám je na profil Ellis na síti a překvapeně zjišťuji, že je na ní napojeno okolo deseti tisíc niků. Bůh zaplať.

Jdu metr za Ellis. V Německu její sláva ještě nepohasla, tu a tam ji někdo zastaví, za chvilku je její fotka i na mamutí obrazovce uprostřed odletové haly, a než se dostaneme ven, má za sebou dvě interview.

„Jaké je vaše oblíbené německé slovo?“

„*Verschwinden*.“

„*Madamme Ellis*,“ hrne se k nám její německý agent Arnold Gruber. Když jí před týdnem o angažmá vyprávěl, rozplýval se, jako by měla tančit nahá před Cézarem. Ale jak jsem řekl: dva roky bez pořádné role posunou laťku přijatelnosti o hodně níže.

„Jaké to je, být prvním vesmírným vyslancem?“

„Komické,“ usměje se Ellis. „Nebo kosmické?“

Před letištěm na nás čeká taxi. Gruber nám uvnitř nabídne světlé pivo a tmavý rum. Už jsem zapomněl, jak nevkusní dokáží Evropané být. V Rusku nás před premiérou *Květnové neděle*, posledního Ellisina filmu, který stál za to, vozili v tatrovce po Stalinovi a napájeli pravým šampaňským. Pravda, kaviár byl syntetický, ale na chuť to vliv nemělo.

Frankfurt se od většiny velkých měst ničím neliší, snad až na záplavu levných auťáků vyrobených mongolskými dělníky na Slovensku. Všichni čekáme spořádaně v zácpě. Nikdo netroubí. Cesta k budově ETA, domorodci přezdívané *Hufeisen*, trvá déle než cesta přes Atlantik.

Ellis mě s sebou vozí jako maskota. Na rozvášněné davy, ochranku v černých oblecích a záblesky fotoaparátů je zvyklá. Když však procházíme vstupní halou, vidím, jak je nesvá, nervózně se rozhlíží a hledá oporu. Gruber toho napovídal spousty, ale co se tu přesně bude dít, můžeme jen hádat.

„*Guten Tag*,“ pozdraví nás recepční, podá nám identifikační kartičky a ukáže k nepohodlným křesílkům u zdi. Prohlížím si katalog nějaké cestovní kanceláře, Ellis se zvědavě rozhlíží.

„Proč se o Arše víc nemluví?“ zeptá se najednou.

„Myslíš, že by ti mohla pomoci s publicitou?“

„Ne,“ zavrtí hlavou rezolutně a mávne rukou, aby mi dala najevo, že mluví vážně, ne o šoubyznysu.

Pokusím se zasmát, ale jen zachrchlám, omluvím se a dojdou si k automatu pro kelímek studené vody. Měl jsem si ten rum dát. Bůh ví, jak se to tu protáhne.

Od výtahu k nám toporně napochoduje nějaký muž, ukloní se Ellis, se mnou si potřese rukou. Gruber se po něm natahuje, ale muž se k němu otočí zády, spíš z roztržitosti, než z nedostatku dobrého vychování, a odvádí nás pryč. Jmenuje se Frank Eschner a na to, že je to rodilý Bavorák, je docela sympatický. Jsem rád, že Gruber nejde s námi. Má na můj vkus příliš modré oči a patku učesanou na špatnou stranu.

Za chvíli stojíme v laboratoři, uprostřed se vyjímá kříženec tobogánu s tomografem. Smrdí to tu dezinfekcí. Chce se mi zvracet. Kdybych věděl, že to tu bude připomínat návštěvu u felčarů, nikdo by mě sem nedostal. Netěším se na chvíli, kdy budu muset s pravdou ven...

„Co to je?“ vytrhne mě ze zamyšlení napnutý hlas Ellis.

„Když jsme před sto lety vypustili *Voyager*,“ začne zešířoka Eschner, „nesl na palubě zlatou desku, na kterou jsme nahráli pár fotek, šumění moře a pozdravy v padesáti pěti jazycích. Přiložili jsme k tomu návod, jak postavit gramofon a doufali, že tento náš malý poklad někdo jednou najde.“ Eschner se odmlčí, přistoupí k záhadnému přístroji a položí na něj majetnický ruku. „Naši mimozemští přátelé ze souhvězdí Lva postupovali podobně – poslali nám hromadu vzkazů a přiložili plánek zařízení, které je dokáže přehrát. Nicméně,“ Eschner se zatváří dramaticky, rozpřáhne ruce a pokývá hlavou,

jako by nám měl odhalit tajemství vesmíru. „Nicméně se s tím nespokojili a udělali ještě jeden krok navíc.“

„Chcete říci, že...“ začne obdivně Ellis, když jí to dojde.

„Jistě. Neposlali jen přehrávač, ale i rekordér. Vy budete první, koho poznají. Svlékněte se, *bitte*.“

Sednu si u dveří do chromovaného křesílka, dám si nohu přes nohu a sleduji to divadlo. Vedle mimozemského přístroje je malý paraván, za kterým se Ellis svlékne, zatímco Eschner něco ladí na ovládací konzoli. Ellis se tváří zoufale, snažím se ji uklidnit stoickým úsměvem a nakonec jí nezbyde nic jiného, než se do tunelu nasoukat.

Přijde mi to komické a nahlas se zahihňám. Eschner po mně loupne okem, jako kdybych rozdával kondomy v katolickém kostele.

„Jak to funguje,“ předstírám zájem.

„Uvnitř je soustava kvantových kondenzátorů. Budeme stimulovat mozková centra vaší... ehm, paní... a obsah její mysli se do nich otiskne. Vytvoříme tak jakousi její virtuální kopii.“

„Funguje to i obráceně?“

„Jak to myslíte?“

„Dokáže přístroj měnit naše vzpomínky? Jak jste to říkal... *otisknout* něco do našich myslí?“

Bavorák se nakloní a pozvedne pravé obočí. Zdá se, že neví, jestli ho tahám za nohu, nebo mě problematika opravdu zaujala. Nakonec se jen ušklíbne. „Zdá se, že nemáme kompatibilní strukturu vědomí. Možná jsou naše mozky příliš... jiné.“ Eschner se odmlčí, zamyšleně se usměje, jako by ho napadlo něco zábavného. „Jestli

chcete,“ řekne nakonec, „můžete si to potom zkusit. Jestli chcete, můžete si nějaký jejich vzkaz poslechnout.“

„Je v tom nějaký háček?“

„Když Archa přiletěla, přirozeně se okamžitě o technologii a nahrávky zajímala armáda. Nakonec ale vše předali civilnímu sektoru. Přístroj sice přehrává všechny vzkazy, které nám mimozemšťané poslali, ale vjemy jsou velmi povrchní a nedokázali jsme z toho vlastně nic pořádného vyčíst. A ta kvantová technologie se příliš neliší od toho, co již používáme ve virtuálních světech na síti.“

„Aha,“ řeknu. Bůh ví, co si od toho armáda slibovala. Určitě jsou ty nahrávky jen „Dobrý den!“ v padesáti pěti mimozemských jazycích. Přístroj pípne, procedura je, zdá se, u konce. „Mohu?“ odsunu Eschnera rukou a vyfotím Ellis, jak se pomalu sune ven. Tuhle fotku na síť prozatím nedám.

* * *

V deset večer jsme zpátky v Bostonu. Kousek od Akvária jdeme na večeři. Jsem hladový jako vlk. Dám si celého humra a zamažu se od hlavy až k patě.

Oproti očekávání se ukazuje, že náš výlet do Frankfurtu nebyl ztráta času. Lidé v restauraci po nás pomrkávají, a když se Ellis objeví v půlnočních zprávách jako první člověk, jehož alter-ego poputuje přes propast vesmíru k mimozemšťanům, cvakají kolem nás peedy, dostaneme několik tisíc linků na profily a číšník dokonce přinese puget. Na peedech lidí v restauraci vidíme barevné astronomické aplikace a tu a tam peed někdo zvedne nad hlavu a nadšeně ukazuje směrem, kde v souhvězdí

Lva tuší planetu, kolem které snad krouží další ostrůvek života ve vesmíru.

„Jak jsi se při tom cítila?“

Ellis je zamyšlená. Nemohu se zbavit dojmu, že se jí role vyslance zalíbila. „Musím si toho nechat hodně projít hlavou,“ řekne.

„Bylo to docela zajímavé,“ nenechám se odbít. Svých pět minut slávy si musím náležitě vychutnat. „Byl jsem nějaký predátor, který trpělivě čeká na svou kořist. Těžko říct, proč nám něco takového posílali. Eschner mi pak pustil ještě jednu nahrávku, ale ta nestála za nic.“

Ellis odloží příbor. Zdá se, že mě neposlouchá. „Mám spoustu skvělých nápadů,“ prohlásí. „Trčíme tady na východním pobřeží, když se všechno důležité děje jinde. I to pitomé Německo bylo zajímavější než Nová Anglie.“

Nenechám se rušit a dál rozvíjím teorie o mimozemšťanech a o tom, proč k nám Archu vlastně poslali. „Koneckonců,“ uzavřu přednášku, „nemůžou k nám ze stejných důvodů, z jakých my nemůžeme k nim. Je to prostě *moc* daleko. Můžeme si jen vyměňovat více či méně zábavné vtipy.“

„Cyniku,“ řekne a věnuje se nadívané papričce na talíři.

Mám chuť téma dál rozvíjet, ale přeruší mě peed. Volá Sid z *Modrého výklenku*. Mike je našrot, máme si pro něj přijít. Ellis sebou nervózně škubne, otře si pusu ubrouskem a s omluvou zmizí na toaletě.

* * *

Venku lehce mží. Ulice jsou ale plné lidí, od moře proudí teplý vzduch. Okna restaurantů jsou otevřená, ven se linou

irské lidovky a cinkání skla a porcelánu. Rozhodneme se jít pěšky. Držíme se za ruce, každý ponořený do svých myšlenek. Na rohu se zastavíme u večerky a koupíme si deštník. Ellis kýchá, má zplihlé vlasy a na sukni velký flek, památku na projíždějící taxík. Sleduji červené cihly *Freedom trail* a začínám mít neodbytný pocit, že něco není v pořádku. Brní mě nohy, snažím se uvolnit knedlík v krku. Ellis si mě zkoumavě prohlíží.

Do *Modrého výklenku* tu noc již nedorazíme. Když odbočujeme na *School Street*, podlomí se mi nohy a sesunu se v bezvědomí na zem.

* * *

„Vy jste o tom nevěděla?“ slyším vážný hlas.

„Ne,“ řekne potichu Ellis.

„Velice mě to mrzí, slečno Everettová.“

Otevřu oči a otočím hlavu, abych měl lepší výhled. Ellis stojí v nohách postele ve společnosti doktora v zeleném plášti, tváří se ustaraně, a že to není jen mediální maska je poznat podle hluboké rýhy mezi jejíma očima.

Když doktor konečně odejde, sedne si Ellis ke mně na postel.

„Proč jsi mi to neřekl?“ ptá se.

„Táhne mi na čtyřicítku,“ řeknu a pokusím se vykouslit svůj odzbrojující úsměv. „Asi jsem na to zapomněl.“ Nádor na mozku koneckonců není něco, o čem by se jednomu chtělo vyprávět. „Doufal jsem, že to se mnou jednou šlehne a budu to mít za sebou.“

„Máme přeci dost peněz...“

„Byl jsem s tím u Feldmana v New Yorku, miláčku,“ řeknu. „Dává mi maximálně půl roku života.“ Pokusím se posadit a obejmout ji. Ztracená smůla, tomuhle všemu jsem se chtěl vyhnout. Odstrčí mě. Jemně, ale rozhodně. Několikrát se nadechne, jako by mi chtěla říci něco zásadního, pak ale jen zavrtí hlavou a bez rozloučení odejde. Mohlo to dopadnout hůř, čekal jsem nepříjemný výstup.

* * *

Domů mě pustí až po týdnů deliria a probdělých nocí. Nepamatuji se na nic, jen na výčitky doktora ohledně chlastu; na jazyku mi zůstane pachutí nějakého obzvláště nepovedeného pokrmu z nemocniční jídelny.

Snažím se dovolat Ellis, ale není k zastizení a ani Mike mi nebere peed. Přistihnu se, že koktám a zmlknu v půli slova. Je to rozrušením nebo postupující nemocí... Taxikář si mě zvědavě prohlíží ve zpětném zrcátku. Ráno mě kruhy pod očima také vyděsily, ale koupil jsem si čtvrtku whisky v malém krámku, kde návštěvy pacientům kupují malé drobnosti, jako úplatky za nevšímavost. Pokrčím rameny a zopakuji adresu.

Okénkem sleduji ranní cvrkot a nechám se ukolébat ševlením motoru. Nádor na mozku má nejrůznější příznaky, u mě, zdá se, převažuje melancholie. Nevím, co mohu doma čekat. Prázdný byt? Odjela Ellis do Kalifornie nebo do Německa? Nebo pro mě schovává soucitné pohledy a přidušené vzlykání v koupelně? Jedeme po nábreží, pozoruji racky nad *Charles River*.

Snad poprvé, co jsme se do apartmá s Ellis před sedmi lety nastěhovali, jdu domů po schodech. Masochisticky

oddalují okamžik zjevení, epifanie toho nejmocnějšího božstva na naší planetě, hybatele všeho lidského, kterému se vulgárně říká emoce.

Zámek mě pozná, to je dobré znamení. Ještě se tu se mnou počítá. Vstoupím do bytu a hned vidím, jak málo Ellis znám. Ani jeden ze stereotypních scénářů přivítání se nekoná.

Apartmá prošlo metamorfózou za hranicemi mojí představivosti. Naše pečlivě vybírané světlé potahy a závěsy nahradily těžké orientální tapiserie. Kopie obrazů Jacksona Pollocka, objednané před lety u MOMA NY inc., vystřídaly nudné krajinky vesnických snůlků. To ale nebylo zdaleka to nejpřekvapivější. Lidé často mění názory na kulturní artefakty a podléhají módním trendům. Pollock nebo Cole, jsou to koneckonců jenom skvrny na plátně. To, co vidím v rohu místnosti, ale naprosto odporuje všemu, co o Ellis vím a co bych nikdy nepovažoval za možné změnit. Neříká se snad, že člověk má buď rád psy, a nebo kočky? Proč se v křeslech v rohu rozvalují tři huňatá stvoření, která bych za normálních okolností považoval za příslušníky kočičí rasy, kdyby ovšem každá nevážila odhadem šedesát liber? Podezřívavě si mě prohlíží. Jedné se podařilo stočit se uvnitř Mikova odhozeného klobouku.

„Ellis?“ zachrčím a udělám nesmělý krok směrem ke kuchyni. „Ellis?“

Byt je prázdný. Zastavím se u stolu v pracovně a pátrám po indiciích. Vysvětlení je jednoduché: Ellis dostala velkou roli. Nad stolem jsou fotografie z castingu.

Uvařím si večeři a trpělivě čekám, až se Ellis objeví. Nebo Mike. Má sice garsonku v Chelsea, posledních pár let ale bydlí prakticky u nás. Pro jeho výpady do centra

města má náš byt ideální polohu. Napadne mě nahlédnout do jeho pokoje, zda v něm nevyspává po flámu, ale pokud tu byl, je to již dávno. Vzduch je tu zatuchlý, postel překvapivě ukázkově ustlaná. Kočky seskočí z křesla a přesunou se do předsíně. *Mám je jít vyvenčit*, napadne mě znechuceně.

„Jíme?“ dolehne ke mně z chodby. Ellis má na sobě černé večerní šaty, komplikovaný účes a voní po HX43, sekretu geneticky upravených orchidejí, jehož mililitr stojí přibližně váš roční příjem. „Nevěděla jsem, že tě dnes pustí,“ řekne, projde kolem mě a zmizí v kuchyni. Slyším, jak si nalévá vodu. Chvilku překvapeně přešlapuji na místě, pak si stoupnu ke dveřím do kuchyně a nadhodím konverzačně: „Jak se to jmenuje?“

„*Padesát dva důvodů proč tě nenávidím*,“ řekne. „Je to remake toho německého hitu z pětasedesátého. Dostala jsem hlavní roli.“

„To bychom měli oslavit!“ Čekám nějakou reakci, ale jen pokrčí rameny. Dobře, budeme dospělí. Hledám v lednici šampaňské.

„Jsem příšerně unavená,“ řekne a zavře se v ložnici.

Snažím se zůstat klidný. Jazyk se mi lepí na patro, svědčí mě konečky prstů. Šampaňské následuje bourbon a noc nepřijemného převalování na gauči.

* * *

Když se ráno probudím, Ellis je opět pryč a okolo gauče jako na stráži sedí všechny tři kočky.

„Přineste mi vodu,“ zašeptám, ale jak všichni víme, kočky nemají pány. Namáhavě se zvednu a odejdu

do koupelny. Kočky mě pronásledují i tam, a když se pokusím jim zavřít dveře před čumákem, prskají a vytahují drápy. Nějaký japonský výstřelek poslední módy? Budu si na ně muset posvítit.

Co to do Ellis vjelo, přemýšlím. Tohle si přeci nezasloužím! Nebo už ji její maskot omrzelo? Sobče, řeknu si. Je to pro ni pravděpodobně těžší než pro tebe. Teď potřebuje oporu, ne mrzáka nad hrobem, který by ji emocionálně vyždímal, když musí být v kondici.

Připojím se na síť a hledám, co se o novém filmu Ellis Everettové ví. Zdá se, že projekt je financovaný nějakým německým konsorciem a patronát nad ním drží Columbia Works. Ellis právě natáčí v exteriérech v Nevadě. Prohlížím si její fotky a něco se mi na ní nezdá. Snad je to držení těla, snad hra svalů v obličeji. Těžko říci.

Snažím se dovolat Mikovi, ale není k zastižení. Rozhodnu se zajet k němu do Chelsea. Cestou si čtu zprávy, ale nic zajímavého se neděje. Evropa je jako obvykle na pokraji kolapsu, na Adamově hoře na Srí Lance staví moderní zábavní park přes silný odpor místního obyvatelstva, Larson s posádkou se vrací z Marsu, Čína hrozí Japonsku ekonomickým embargem... Napadne mě napojit se na Mikův peed, ale ukáže se, že si ho nechal u nás v bytě. To není normální, říkám si. Poslední status update má před tím, než ho inspektor z Kastrolu odvedl. Okamžitě volám Sidovi.

„Ellis ho tu už taky hledala,“ řekne Sid. „Nějaký trable?“

„Nevím,“ řeknu a zavěším.

Mike doma není. Podle rozvinutého stádia plísně šunkového salámu v ledničce se dá typovat, že již delší dobu.